

Közéletünk hírei

PARLAMENTI KÜLDÖTTSEGI SZECINBE UTAZIK

A magyar parlamenti küldöttség szombaton délelőtt a lengyel szociális bizottságának elnökeivel találkozott. A delegáció tagjai a Varsó melletti szymonowi nagy gabonafeldolgozó üzemet látogatták meg.

A küldöttség Varsóból Szeczinbe utazik.

BARCS SÁNDOR TANÁCSKOZÁSA PRÁGÁBAN

Barcs Sándor, a Magyar Távirati Iroda vezérigazgatója a Csehszlovák Távirati Iroda (CTK) meghívására február 24-től 27-ig Csehszlovákiában tartózkodott, ahol megbeszéléseket folytatott a két hírugynökség együttműködéséről, a kapcsolatok kibővítéséről.

Testvérpártok küldöttségei Moszkvában

A kommunista és munkáspártok konzultatív összejövetelére Moszkvába érkeztek a következő testvérpártok küldöttségei:

Az Argentin, az Ausztráliai, a Bolgár, a Brazíliai, a Csehszlovák, a Finn, a Francia

és az Indiai Kommunista Párt, továbbá a Kubai Szocialista Forradalmi Egységpárt, a Lengyel Egyesült Munkáspárt, a Magyar Szocialista Munkáspárt, a Mongol Népi Forradalmi Párt, a Német Kommunista Párt, a Német Szocialista Egységpárt, az Olasz Kommunista Párt, a Szíriai Kommunista Párt képviselői. Megfigyelőként az Egyesült Államok Kommunista Pártjának képviselői is részt vesznek a találkozókon.

A kommunista és munkáspártok képviselőit Andrej Kirilenko, Mihail Szuszlov, Alekszandr Selepin, Pjotr Gyemicsev, Leonyid Iljicsov, Borisz Ponomarjov, Alekszandr Rudakov, Vitalij Tyitov, valamint az SZKP Központi Bizottságának felelős munkatársai fogadták.

A konzultatív összejövetelen részt vesz az SZKP alábbi küldöttsége: Mihail Szuszlov, Pjotr Gyemicsev, Jurij Andropov és Borisz Ponomarjov.

A Magyar Szocialista Munkáspártot Nemes Dezső és Ilku Pál képviseli az összejövetelen.

Villanófényben

Régi igazság, mondhatnám közhely: az élet nem sima országút. Akadályok, kitérők, sőt bukatók elé állítja az embert. Megszokott dolog ez, s józan, tisztalátású emberek nem hökkennek meg rajta, hanem nekigyürkőznek, hogy leküzdjék a felesleges akadályokat. Mennyivel inkább így van ez, amikor nem is akadályról van szó, hanem csak rémképekről. Talán oszlathat ezekből pillantásnyi sugarával a villanófény...

HOVA JUTOTTUNK?

A közelmúlt hetekben, hónapokban kormányzatunk — mint ismeretes — bizonyos intézkedésekre kényszerült: jobban meg kell fogni a forintot, takarékoskodni kell, meg kell szüntetni a lógásokat, s minden területet átlató tényező. Van-e a világban olyan rendszer, amely ezeknek az ellenkezőjét engedheti meg magának? Nyilvánvalóan nincsen, mert ha volna, saját sírját ásná meg. Mégis, helyenként akadnak sopánkodók, akik összezerik a tenyerüket és — csakugyan jószándékú kétkedéssel, mások kaján számonkéréssel — kérdik: „Hogy jutottunk idáig?”

Hát hova is jutottunk? — csaphatunk a kérdésre kérdéssel. Az országgyűlés legutóbbi ülésén Kádár János elvtárs egyáltalán nem kerülte meg ezt a gondolat-kört, hanem a leghatározottabban megadta rá a feleletet. Ez lényegében arról szólt, hogy gazdaságpolitikánk alapvetően helyes, és utunkon, a szocialista társadalom teljes felépítésének útján egyenesen haladunk előre.

Mert csakugyan: hova is jutottunk? Frázisnak tűnhetne, de mégiscsak arról van szó, hogy az elmúlt néhány évben leraktuk a szocializmus alapjait hazánkban. Mégpedig úgy raktuk le, hogy közben nem kellett összéből húzni a nadrágszíjat, nem kellett féltelni „az aranytojást tojó tyúkot”, hanem az életszínvonal állandó, fokozatos emelkedésével építettük az országot, biztosítottuk a közös jövőt. A számok, tények száraz nyelvvel senki sem vitatkozhat. Márpedig ezek a számok arról beszélnek, hogy 1960-tól a munkások és alkalmazottak reálbére 9 százalékkal, egy főre eső reáljövedelme 18 százalékkal, a parasztság reáljövedelme 13 százalékkal, a kiskereskedelmi forgalom pedig 25 százalékkal emelkedett. Mindez olyan körülmények között, amikor a beruházási terv is 13 százalékkal túlteljesítettük, de nem feledkezünk el az ország védelméről, a honvédség korszerűsítéséről és más kötelezettségeinkről sem.

Nincs miért szemlesütve lépünk az emberek elé, s szemükbe nevetünk a kajánkodóknak, szívókkal bátoríthatjuk az esetleges aggályoskodókat!

Egyszóval ma már nincsenek gondjaink? Korántsem állítja ezt egyetlen felelős ember sem ebben az országban. De nem kell félnünk attól a kérdéstől sem, hogy vajon nem állhatnánk-e jobban, nem juthatunk volna-e előbbre is. Dehogynem! Hiszen éppen arról van szó, hogy még előbbre tartanánk, ha kevesebb lenne a szervezetlenség, a bürokrácia, a pazarlás, a lazaság, ha mindenki ott fogná meg a dolog végét, ahol éppen szükséges és valóban meg is fogná teljes erejével, teljes odaadással. Hogy a jövőben így legyen, ezt célozzák a bevezetett intézkedések, amelyek éppen eddigi eredményeink talaján gyümölcsözhetnek mindannyiunk számára. Semmiféle kapkodásról, útkeresésről nincs szó. Eddigi fejlődésünk sodrásában jutottunk el ugyanis addig, hogy most már meg határozottabban érvényesítsük alapvetően helyes gazdaságpolitikánkat. Ha ez az eddigieknél is következetesebben sikerül, akkor még nyugodtabb lelkiismerettel, még emellett fővel felelhetünk a kérdésre, hogy hova is jutottunk...

§ ZÉG-ENLŐS EMBEREK

De tréfa nélkül, beszéljünk világosan erről a dologról. Mi szegyélni valónk lenne az eddig megtett út egyetlen pontján is? Mi szegyélni való lenne abban, hogy a közösen elért eredmények jogos büszkeségével szólnunk bárhol is arról, amit elértünk ebben az országban? Az országunk az a nagy többsége, amely a párt politikáját, a kormány szándékait támogatja, egyáltalában nem konjunkturalis politika szerelmű. Jó megalapozott és határozott irányvonala, elvileg szilárd és gyakorlatban kipróbált az a politika, amely ma fejlődésünk motorja. Nem kell szegyélnünk, sőt nem beszélhetünk elég hangosan sikereinkről. Senkit sem téveszthetnek meg azok a károgó hangok, amelyek valamiféle megtorpanásról szólnak. Igaz ugyan, hogy az idén nem lesz jelentős emelkedés az életszínvonalban, de megszilárdítottuk az eddig elért szintet és megteremtjük a további fejlesztés reális feltételeit. Arról nem is szólva, hogy bizonyos területeken évről évre — csaknem automatikus — fejlődés megy végbe, mint például a nyugdíjellátásnál. Négy év alatt 52 százalékos volt a nyugdíjösszegek emelkedése, ami évenként 700 millió forintot jelent, s ez az idén is tovább növekszik. Ne feledkezünk el az év második felére jelzett családi pótlék emeléséről sem, a kétygermekes szülők részére. Látványos apróságoknak tűnnek ezek, de ilyesmikből tevődik össze egy ország élete, biztonságos jövője. S az is mutat valamit, hogy a tartós fogyasztási cikkek forgalma 42 százalékkal növekedett, a külföldre utazók száma négy év alatt 301 ezerről másfélmillióra nőtt, a takarékbetét-állomány összege pedig minden eddiginél magasabb.

Szegyélni való dolgok-e ezek? Még akkor sem, ha tudjuk, hogy ezek mellett gondok és problémák is akadnak. Tudjuk, még több lakás kellene — hogy egyebet ne említsük. De az élet, közös életünk, ha nem is sima országút, mégis egyenesen és biztatón, biztonságos talajon megy előre. Ne szegyélnünk beszélni róla, s ha mindannyian teszünk is érte, akkor pedig különösen szegyenkezés nélkül nézhetünk egymás szemébe.

László János

A magyar vásárdíjasok készülnek a Budapesti Nemzetközi Vásárra

Az idei Budapesti Nemzetközi Vásáron, amely felszabadulásunk 20. évfordulójának évében kerül megrendezésre máris nagy számmal jelentkeztek nemcsak a hazai, hanem külföldi kiállítók is. A korábbi vásárokon szép sikerrel szereplő úgynevezett vásárdíjas kiállítók közül sok újdonság bemutatására készül a Hazai Fésűsfonó és Szövőgyár. Tavaly Budapest főváros nagydíját nyerte el Terliszter szövetivel. A gyár több nagy értékű vásárra készült új gyártmánnyal képviseli a gyapjúipart a BNV-n. Az eddigiektől eltérő

gyapjú-szintetikus szálkeverési aránnyal készített szöveteket mutatnak majd be. Ezek már eddig is általános tetszésre találtak. Kisebbségi mennyiségben megindult már nagyüzemi gyártásuk is. A külföldi vevőknek juttatott mintaszállítmányok komoly érdeklődést keltettek.

Az egyik legrégebbi magyar külkereskedelmi vállalat az ELEKTROIMPEX elkészítette a Budapesti Nemzetközi Vásáron bemutatásra kerülő exporttermékeinek listáját. A kiállítás látogatói megismerkedhetnek majd a minden műszaki és technikai igényt kielégítő televíziós készülékek közül

az új Orion-termékkel. Egy automatikus televíziós készülék mintapéldányával, s több exportra gyártott rádiókészülékkel, amelyek már ez évben a

külföldi rendelők, vevők rendelkezésére állnak. A beruházási jellegű berendezések közül nagy érdeklődésre tarthat számot az ipari televíziós kamera és tartozékai. E berendezések a legkorszerűbb elvek alapján készülnek, forgatható kamerafejjel — amelyek központi pultról nagy távolságból is biztosítják egy-egy eseménynek az állandó soron következő, figyelemmel kísérését a monitoron, vagy a normál televíziós vevőkészüléken keresztül. Az ipari televíziós berendezéseknek nagy gyakorlati jelentőségük van az ipar egyes technológiai folyamatainak figyelemmel kísérésénél, segítséget ad a dícsépcérszolgálatnak is. Igen széles a felhasználási területe a közlekedésben, a földalatti, repülőtéren, valamint az egészségügyi szolgálatban, egy-egy operáció-

nak a közvetítésénél, megfigyelésénél. Ugyancsak nemzetközi elismerésre tarthat számot a Facijile képtávíró-berendezés, melynek felhasználási területe szintén eléggé sokrétű. A hazai és külföldi szakemberek, sőt a laikusok is nagy érdeklődéssel szemlélnek minden évben az Országos Találmányi Hivatal kiállítását.

Az OTH az idén 110 találmányt mutat be a BNV-n. Legnagyobb anyaggal a Kohó- és Gépipari Minisztérium jelentkezik a híradástechnikai találmányokkal. Az építőipar is bemutat több készüléket.

Természetesen felvonultatja a BNV-n legújabb termékeit az Ikarus gyár is. Ismét gyönyörködhetnek a látogatók azokban az autóbuszokban, amelyeket távoli országok megrendelésére készít a vállalat.

Munkásokat keresnek

Néhány hetes tapasztalatok az új munkaügyi rendeleteiről

A Munka Törvénykönyv munkaügyi rendeleteinek módosítását kívánásai, s várható eredményében bízva — megnyugtató reménységgel várták a vállalatok vezetői, és az üzemek tisztségviselői egyaránt. Egyértelmű volt a gondolat: vé-

get kell vetni a sok jöveménésnek, stabilizálni kell a munkásokat, állandó munkahelyhez „kötni” valamennyit, hogy gyorsabb, s eredményesebb legyen a termelés. Fél évig tartott a „bábakodás” — míg 1965. január elsejével megszületett, életbe lépett a várva várt módosítás.

Milyen változást hoztak az első hetek?

3714 új dolgozó kell!

A szegedi vállalatok a városi tanács munkaügyi osztályára ez év január elsejétől, február 25-ig 2248 férfi és 1466 női dolgozó alkalmazására nyújtottak be igényt. Ezek a magas számadatok nagyfokú „halmozást” takarnak, mivel a vállalatok létszámemelkedése alig 2–300-ra tehető.

Miből adódik akkor ez az igény, ez a magas létszám-követelés? A szegedi vállalatok éves tervüket általában hasonló létszámmal hajtják végre — némely helyen akadt némi „leépítés”, másutt felvétel — mint tavaly, létszámemelkedés tehát minimális. Így marad egyetlen reális, elfogadható érv, és indok: a kilépőket igyekeznek új munkások felvételével pótolni a vállalatok.

Januárban például 43 vállalatól — tehát nem szerepel valamennyi szegedi üzem, intézmény, stb. az ismertett számban — 1108-an léptek ki, s helyükbe 924 dolgozó vettek fel. Jellemző például, hogy néhány olyan vállalatnál, ahol létszámcsökkentést kellett végrehajtani — mennyiségi tervek csökkenése miatt — nem került rá sor. Az önmaguktól kilépők, bőségesen fedezték a létszámfelesleget.

Miért léptek ki?

Melyek az okai napjaink munkavándorlásának?

Előbb talán nézzünk meg néhány jellemző példát, hogy az év első hónapjában egyes vállalatoktól hányan léptek ki, s hány új dolgozót vettek fel:

Konzervgyár 133-an ki és 64-en be. XI. számú Autójavító Vállalat: 24-en ki és 34-en be. Újszegedi kenderszövő-

gyár: 76-an ki és 88-an be. Textilművek: 97-en ki és 23-an be. AKÖV: 24-en ki és 34-en be... És így lehetne folytatni a sort. Kevés kivétellel szinte valamennyi szegedi üzem szerepelhetne a listán.

A különböző területeken a munkából kilépők számának 45–50 százaléka szerződésrel dolgozott munkahelyen. Szerződéssel, vagyis meghatározott időre szóló munkaviszonya volt. Ennek leteltével, vagy a munkás maga kérte munkakönyvét, vagy a vállalat nem tartotta igényt további munkájára.

A vállalatokat elhagyók közül „kiléptek” bejegyzéssel körülbelül 20 százaléka távoztak az emberek. Ők képviselik most azt a csoportot, akik a múlt évben „önkéntesen” távoztak. S a múlt évi és ideai statisztikai adatok összehasonlítása szerint javulás nem tapasztalható.

A dolgozók részéről történt felmondások 30–35 százalékot képeznek a kilépők táborának egészéből. Ebbe a csoportba tartoznak azok az emberek, akiknek tavalyi felmondásához nem járult hozzá a vállalat, s az „önkéntesen távozott” bejegyzés helyett a további munkát vállalták.

Végső következtetés helyett

A felsoroltak az elmúlt néhány hét tapasztalatai. Változás, a múlt évhez viszonyítva még nem történt. A ki- és belépők számának alakulása világosan tükrözi, hogy egyesek két hónaponta — vagy még rövidebb időközökben — váltogatják munkahelyeiket, s a vándorlók száma magas százalékarányban a szerződéssel foglalkoztatottakból adódik.

Az új rendeletek életbe léptetése után néhány hét így azt mutatja, hogy a január elsejével életbe lépett módosítások lényegesen nem befolyásolták a munkaszorgalmat, a vándorlást. Igaz, hogy az első hetek tapasztalataiból végleges következtetést levonni nem lehet, de a jelen helyzet azt mutatja, hogy a módosítás nem váltotta — ezideig a hozzáfűzött rendszert.

Méry Éva

EMBEREK

a gyárban

Fiatal, kedves, közvetlen fiatalasszony, de nagyon határozott, következetes és ha kell, szigorú is tud lenni. Tessényi Imrénének hívják, a Szegedi Ruhagyár egyik művezetője, szocialista brigádvezető.

Itt az üzemben ült először varrógép mellé, tanulta meg a szakmát, s szerzett 1954-ben szakmunkás képesítést. Őt évig dolgozott a gyártáson — 1962-ben lett művezető.

Tessényi Imréné a fiatalok művezetője. Az ő vezetése alatt dolgozók közül a 25 éves számít öregnek. Ebből következik, hogy szakmai gyakorlatukat sem számolják évtizedekben, csupán néhány éve dolgozik a legtovább. Általában akkor lettek szakmunkások, amikor öt művezetőnek nevezték ki. S mégis, a szalagja már négy alkalommal került az első helyre a vállalati munkaversenyben. Jó főnök, bizonyítja ezt az általa vezetett üzemszám munkája, meg az a ragaszkodás, megbecsülés és szeretet is, amivel körülveszik beosztottjai.

Második éve vezetője a Gorkij ifjúsági brigádnak, amely tavaly május 1-én nyerte el a szocialista címet. Vállalási pontjaikat teljesítették teljes egészében. A tiztagú brigádból ketten ruhaipari — ő az egyik —, hárman pedig Közgazdasági Technikumban járnak. Őket, akiknek átlagos életkoruk 23 év, példaképpé lehet állítani valamennyi ifjúsági, sőt „felölt” brigád elé is.

A napokban, amikor összehívták az üzem szocialista brigádjainak vezetőit, őt választották — idősebbek, tapasztaltabbak is — követőikül a március 19–20-án tartandó textilipari szocialista brigádvezetők konferenciájára. Még sok munkával töltött napnak kell elteltetnie, amíg vonatkozó elhatározás eljut Budapestre a többi Csongrád megyei küldötthel. De ő már most formálja a gondolatokat, hogy miként beszélne a ruhaipari brigádok életéről, munkájáról, ha alkalom adódna arra, hogy szóljon a konferencia előtt.